מיכתבים לרותי

נעמי רון

סקרן ומחוזר

הוא איש־עסקים, רווק בן 45, נאה, 1.84, צבר שהתחנך בחו"ל ושהה שם שנים, לא שיגרתי, אוהב מוסיקה, סקרן מאוד, מחוזר, אבל עדיין לא מצא את זו שהוא באמת רוצה.

הוא לא מסוג הגברים הזוקופים שי־בשלו עבורם, או יארגנו לו מיסגרת של בית, כי יש לו את כל אלה. הוא חי בנוחיות וברווחה. „אני לא מחפש אשה אשר מחפשת את החצי השני שלה," הוא אמר לי. „מי שמחפש את החצי השני הוא לא שלם, לא מעניין. שיחפש את זה בתוך עצמו. אני מחפש מישהי שמחפשת שלם, ולא חלקים." רצוי שאותה מישהי תהיה מאוד יפה, חיצו־נית ופנימית. שאלי אותי על (1/2670).

★ ★ ★

כאשר שואלים את ג'ואן ריברס, בדרנית אמריקאית ידועה, מה גי־לה, היא עונה: נולדתי ב־1962, ומיספר החדר לידי היה 1963.

★ ★ ★

רק לנשים

בחודשים האחרונים היו כמה מיק־רים של גברים שהתחזו, הטרידו, הת־נהגו לא יפה. בקיצור, כמה מגעילים שמקלקלים לכולם. לכן, עד להודעה חדשה, מתבקשים הגברים לכתוב למ־ערכת העולם הזה, גורדון 3, תל־אביב, ולציין שזה עבור רותי, בתוספת מיספר המיכתב שאליו מיועדת הפנייה. זוהי גם הכתובת למישלוח מיכתבים למ־דור. די, לא יכולה יותר לשמוע בט־לפון: „אני מחפש סטוצים," וקישקושים מסוג זה.

רותי בטלסון, עד להודעה חד־שה ועד שתלמדו להתנהג, מיועד רק לנשים. להשתמע, יקירותיי, ב־221017.

★ ★ ★

היא לא פראיירית

היא גרושה תל־אביבית בת 54, נאה, מטופחת, דקת־גו, נראית צעירה מגי־לה. עבר עליה באחרונה סיפור לא־נעים, הקשור למישרד־הכרויות.

היא סיפרה:

„הגעתי למישרד מאחר וחשבתי שברוך זו אוכל להכיר גבר מתאים. אמרו לי שבגלל גילי, הגבוה־יחסית, אין להם מיכתר גדול של גברים להציע לי, אבל הם מקבלים אותי כלקוחה בזכות העובדה שאני נראית טוב.

„שילמתי 1000 דולר פלוס מע"מ. ביקשתי להכיר גבר ישר, בעל מיקצוע חופשי, אוהב חיים, בעל חוש־הומור, אינטליגנטי, מכוסה, רומאנטי.

„בעבור חודשיים בערך, הכרתי דרך המישרד את הגבר הראשון. נפגשנו בבית־קפה, ולא מצאנו עניין אחד בש־ני.

„השני היה איש־מחשבים פולני, מפונק. השלישי היה טיים אלכוהו־ליסט, ששכח לספר לי שהוא משלם מזונות לשתי נשים.

„הרביעי היה קשיש מדי בשבילי. הוא שיקר לגבי גילו. החמישי היה גבר חיפאי, שאמר שהוא מהנדס, אבל הת־גלה כהנדסאי ללא תעודה, אשר לבש סוודר קרוע ובלוי.

„האחרון היה מהנדס מאשדוד, נח־מד, אבל קמצן חולני. אחרי בילוי במר־עדון־לילה, שעלה פחות מ־50 שקל, הוא ביקש שאשתתף במחצית ההוצ־אות. אמרתי לו שימצא לעצמו פרא־יירית אחרת.

„התייאשתי, וררשתי בתוקף מה־מישרד לקבל את כספי בחזרה, לאור העובדה שלא טרחו להכיר לי גבר מתאים, אלא הפגישו אותי עם שישה גברים בסך־הכל, שלא היו לרוחי, ובפ־גישותיי איתם נגרמה לי עוגמת־נפש.

„במישרד לא התייחסו אליי, גם לא כאשר איימתי בתביעה מישפטית. בטח חשבו שאני פראיירית. אבל אני פיי־טרית, ופניתי לבית־המישפט לתביעות קטנות בתל־אביב.

„זה כל־כך מרגיז. אם אין למישרד גברים מתאימים, באיזו זכות לוקחים כסף מנשים כמוני? האם לא יכולים לגבות סכום מסויים, ולסכם שאשלם רק אם יימצא לי גבר מתאים?

„במישפט שאל השופט את אנשי המישרד: מה אתם חושבים לעצמכם, שאתם מוכרים נעליים? הוא פסק שע־ליהם להחזיר לי 600 דולר. אחרי המישפט הם אמרו לי: בואי תחזרי אלינו, נטפל בך אישית. עניתי להם: על גופתי המתה."

דומה לקים נובאק (2)

בדיוק יום אחרי שפירסמתי את מיכתבה של (3/2669), בשבוע שעבר, קיבלתי ממנה בדואר שתי תמונות שלה: אחת, לפירסום, בצעירותה, והיא באמת היתה דומה לכוכבת, והשניה, לא לפירסום,

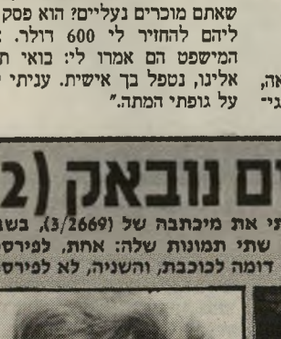

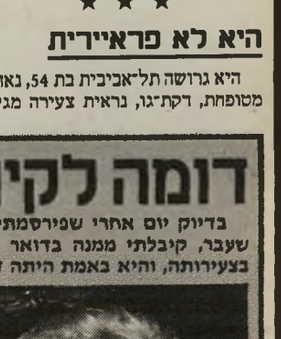

קים נובאק 3/2669

משכילה, מסודרת ואלגנטית

צילום עדכני. להזכירכם, מדובר בגרושה בת 49, אלגנטית, מטופחת, משכילה, עדינית בלונדית, מסודרת בחיים, אחרי גירושיה מאיש־עס־קים מטקסס.

(המשך מעמוד 19)

חוקר אותי, לפני מנהל בית־הספר, על חיי־המין שלי, ועם מי שכבתי לפני האונס.

מכיוון שלא הוזמנתי להעיד במיש־פט, ומכיוון שבין התכשיטים שנמצאו אצל האנס לא נמצאה שרשרת־זהב שנשדדה ממני, התחלתי חוששת פן האשימו את הארם הלא־נכון. התחלתי ללחוץ כדי להיפגש איתו, או לפחות לראותו. הפעלתי קשרים עם חברי־כנסת וידידים, ואז גיליתי שהמישטרה כועסת עלי. לבסוף הראו לי תמונה של הנאשם, אבל אני לא הייתי מעולם מצליחה לזהותו מתמונה זו. עד היום יש לי סיוטים, שבהם אני מגלה כי אדם חף־מפשע יושב בכלא בגלל אונס שלא ביצע.

כיום אני מסכימה להיחשף בשמי המלא ובזהותי, מכיוון שאני יודעת כי לעולם לא אלמד יותר ילדי בית־ספר. לא איכפת לי בכלל מה יאמרו או יחשׂ־בו עלי בוגרים. דאגתי היחידה היתה לנפשם של התלמידים שלי.

אחרי האונס לא חשבתי לרגע לעזוב את הארץ. מה זה קשור בכלל? אמנם, אחרי זמן קצר חטף מישהו את ארנקי מתוך תיקי, ונה היה כל־כך סמוך לי־אונס עד שהיתה לי הרגשה כי כל הזמן אני רק נאנסת ונשדדת.

הוריי, ששמעו מפי ידיד שלי על האונס, באו לארץ ושכרו דירה מול בית־ברודצקי. הם אנשים זקנים ר־דתיים. באחד הימים חזרתי עם אבי מבית־הכנסת לדירה, וגילינו כי היא נפרצה ונשדדה. אבי אמר: „זה היה יכול להיות הרבה יותר גרוע, ורק מפני שהיינו בבית־כנסת לא קרו דברים גרועים יותר." זו גישתם של הורי, ר־אולי גם שלי.

במשך השנה הראשונה שלי ב־ישראל עברתי מיקרה־אונס, שוד, גני־בה ופריצה. היתה לי מין הרגשה שאני עומדת למיבחן, ואם אעמוד בו, הכל יהיה טוב.

„נדלקתי על הזעתר"

דייתי כל־כך בטוחה שאני רוצה להישאר בארץ, ששיכנעתי את הור־ריי לקנות לי דירת־חדר בבית משותף בתל־אביב. זאת דירה ישנה בקומת־קרקע, אבל זאת הדירה שלי. שיפצתי אותה בהרבה תלאות ואהבה.

שלוש שנים לימדתי בבתי־ספר. בשנה האחרונה שם חליתי בברונכיטיס קשה, מפני שבית־הספר, שבו לימדתי, היה מתוכנן גרוע מאוד. הגשם נכנס מהחלונות, וכדי לעבור מכיתה לכיתה היה צורך לעבור במיסדרון חשוף לג־שם. שכבתי במשך 11 ימים במיטה. מעולם לא הייתי חולה כל־כך לפני־כן.

אחרי שהפסקתי ללמד, עברתי לע־בור בחברת עוז הידראוליקה. את בעלי החברה היכרתי כאשר נתתי להם שיעורים פרטיים באנגלית. הם צעירים חרוצים והגונים. ממש סיפור־הצלחה ישראלי. הם בנו חברה משגשגת במו ידיהם, בלי רמאות וגניבות. והם הרי כחה שמי שרוצה להצליח לא חייב לנסוע לאמריקה. אפשר גם בישראל.

עבדתי אצלם כמוכירה אנגלית, ולאט־לאט למדתי ענייני מיסחר, ייבוא וייצוא.

לפתע הרגשתי שמה שאני רוצה לעשות בעצם זה לפתוח עסק עצמאי ולייצא מצרכים מישראל, כדי לחזק את כלכלת־המדינה. חיפשתי מוצר ישר־אלי מובהק שיימכר טוב בעולם, ויהיה ייחודי לישראל. עשיתי מחקר־שווקים וגיליתי את הזעתר. יצאתי לפגוש אם יורם בן־חירות ואביו, זאב, המכונה „אבי־נור".

נדלקתי על הזעתר, ממש התאהבתי בו. ביקשתי ללמוד את כל סודות גידולו של הצמח והכנת התבלין. פניתי לירידה בארצות־הברית, וביקשתי שת־חקור מה ידוע שם על הצמח והתבלין. הסתבר כי באמריקה אין כל ידע עלי־הם.

סקרנותי בענייני הזעתר הובילה אותי, יחד עם אבי־נור, לגדה המע־רבית. ביליתי הרבה זמן עם סוחרים בשכם וביתר ערי־הגדה, ורכשתי לי שם ידידים. זה היה קשה מאוד ב־התחלה. הם, כמובן, חשדו מיד ש־נשלחתי מטעם השילטונות או השב"כ כדי לרגל אצלם. צחקתי ואמרתי להם: „לוא הייתי נשלחת על־ידי השב"כ, הייתי בלונדית תמירה ויפהפיה, והייתי שוכבת עם כל הסוחרים. אבל אתם רואים איך אני נראית!" הם צחקו איתי, ולאט־לאט השתכנעו.

אני חושבת שהייתי האשה היש־ראלית הייחידה שעשתה עסקים בגדה. הידידות ביני ובין כמה מהסוחרים ומישפחותיהם התהדקה עד כדי כך שהייתי מוזמנת ללון בבתיהם, ובמשך תקופה ארוכה לנתי כמעט פעמיים בשבוע אצל חברים בגדה. היכרתי את נשותיהם, ילדיהם ואורח־חייהם.

פתאום גיליתי שכל מה שידעתי עד אז על הפלסטינים הוא שקר מוחלט. למדתי את צורת־מחשבתם, את מסו־רתם ואת הדברים המכיישים אותם או המביאים להם כבוד. התחלתי להבין אותם ולחשוב כמוהם.

לעיתים הייתי נוכחת באירועים שר־נים שסוקרו אחר־כך בעיתונות ה־ישראלית, וראיתי את השיקריות ב־תיקשורת.

כבר כמה חדשים לפני האינתיפאדה הרגשתי עד כמה שהאווירה להטת. חששתי שכל גפרור עלול להצית. אש. לא הבנתי מדוע ישראלים אחרים אינם רואים זאת.

בדרך כלל לא ריברתי עם ידידי בגדה על פוליטיקה. דיברנו על ענייני עסקים, על מינהגים חברתיים ועל מסורת. הייתי מאוד מעוניינת בתרבות שלהם.

בגלל סיבות שונות לא הצלחתי לבצע את „יצוא הזעתר לאמריקה" וב־מאי 1987 סגרתי את המישרד שלי. יום אחר־כך הגיעו הוריי לארץ לבי־קור. כאשר חזרתי מנמל־התעופה גי־ליתי כי חצי דירתי נשרפה. מישהו הצית ארגז־ענ שהיה צמוד לדירה, ושהכיל אופניים של אחד השכנים. האש אחזה במיסגרות העץ של הח־לונות, וכך נשרף כל הדרי־השינה שלי. האש פגעה גם ביתר החדרים.

מי שרף את הבית?

א חד מחברי היהודיים לעס־קים לא בא לעזרתי אחרי השרי־פה. היו אלה דווקא ידידיי הערביים מהגדה שקנו לי מיטה חדשה, ושהביאו לי שמיכה חורפית.

יש לי הרגשה כי ההצתה היתה בגלל קשריי עם הגדה, אבל לא יכולתי ל־הוכיח זאת. מכבי־אש קבעו כי מישהו שפך בנזין על הארגז והצית אותו ב־כוונה. המישטרה ניסתה לשכנע אותי שזה פירומאן. עד היום לא נתפס איש, ואינני יודעת מי שרף את ביתי.

השריפה והתמוטטות עסקיי גרמו לי למצב־רוח קשה. לא עברתי במשך חודשים ארוכים. הייתי בריכאון וס־בלתי ממחסור כלכלי. אבל גם אז לא עלה על דעתי לעזוב את הארץ. הורי, שבאו אז כדי להישאר בישראל, הח־ליטו לעזוב וניסו לשכנעני לבוא איתם, אבל אני עקשנית. סירבתי.

הקש ששבר את גבי היה בית־החולים אסותא והשכן שהתחיל לבנות על גג־הבית.

ביולי השנה נכנסתי לניתוח קל. בת־החולים היו בשביתה, קופת־חולים לא עזרה לי, על כן ביקשתי מהוריי כסף ופניתי למנתח באופן פרטי. שילמתי עבור חדר מיוחד באסותא. כדי שאקבל את הטיפול הטוב ביותר.

כאשר לקחו ממני בדיקת־דם, טיר־טרו אותי יומיים מאדם לאדם, ומחדר לחדר.

כאשר הגיע מועד הניתוח, הלכתי ברגל לחדר־הניתוח, עליתי על המיטה וראיתי כי חדר־הניתוח נראה כמו מחסן. הטיח התקלף מהקירות, שום דבר לא נראה לי נקי, ואני כמעט ברחתי משם. חשבתי לעצמי: „אם זה כך כאשר אני משלמת במיטב כספי עבור ניתוח פרטי, אז איך נראה ניתוח רגיל לאזרח־המדינה?"

יומיים אחרי הניתוח, כאשר שכבתי מדממת במיטתי בבית, והיו לי כאבים, שמעתי לפתע אבנים נופלות על גג חדר־השינה. הגג בנוי מאסבסט, ונב־הלתי מאוד. חשבתי שהגג ייהרס, ואני אקבר תחתיו.

עליתי לקומה הרביעית בכאבי־תו־פת, וגיליתי כי השכן, שארגד־האופ־ניים שלו גרם לשריפה, התחיל לבנות על הגג. הפועלים הרסו מעקה, וה־אבנים נפלו על הגג שלי.

השכן אמר לי: „אל תדאגי, אני אחראי!" ופועליו המשיכו לזרוק אבנים.

חשבתי שאני משתגעת. טילפנתי למישטרה, והם אמרו לי שזה לא עניינם, אלא עניינה של העירייה. ידעתי שאם השכן קיבל רשיון־בנייה בעירייה מבלי לקבל את הסכמת ה־שכנים, הוא יכול להשיג שם הכל, ואין כל טעם לנסות לפנות אליהם.

ואז התחלתי לפתע לחשוב על עזיבה. מה אני בעצם רוצה? רק לחיות בשקט בדירה שקניתי, לעבוד ולהת־פרנס בכבוד. אבל אני מוצאת מערכות מתפוררות, פרוטקציה וחוסר־אונים. מיפגש עם הביטוח־הלאומי, קופת־החולים ושילטונות מס־ההכנסה חיזקו בי את ההרגשה הזאת.

ליבי חצוי. מצד אחד אני רואה כי הכל מתמוטט ורוצה לעזוב, מצד שני אני חושבת: „כיצד אעזוב דווקא כעת, כאשר הכל מתמוטט? האם לשם כך באתי לכאן?"

עד כאן סיפורה של ריטה. עד לרגע זה טרם החליטה סופית לחזור לארצות־הברית, ואני אינני יודעת מה לייעץ לה. האם אוכל להבטיח לה בתי־חולים תקינים? מישרדי־ממשלה יע־לים? שלום עם ידידיה בגדה־המערבית? אם יש מישהו שיכול ל־הבטיח זאת לריטה — שיקום, כדי ש־היא תישאר איתנו!